

Tenerife

Op weg naar Amsterdam valt Vincents blik op een vrachtwagen. Op de oplegger staat in grote letters Lancaster, met daaronder een Engels adres. Het woord raakt hem onverwacht. Hij voelt de aandrang om naar Lancashire te reizen. Waarom toch? Wat trekt hem telkens weer in het onbekende?

Hij denkt terug aan zijn jonge jaren, toen hij servicemonteur wilde worden, reizend van land naar land om apparaten te herstellen. Het idee van voortdurend opstijgen en landen trok hem. Maar diep vanbinnen verlangt hij niet naar haast, maar naar het kalme ritme van wandelen in een nieuwe omgeving. Zijn geest vindt rust wanneer de weg niet bekend is en de horizon nog niet ingevuld. Wel vraagt dat om een zekere veiligheid; alleen dan kan hij zijn waakzaamheid even laten rusten.

Zo herinnert hij zich Gresgarth Hall, die Engelse landschapstuin waar de hortensia's uitbundig bloeien in vele prachtige tinten blauw en roze. Een plek die hem nog steeds omhult als een belofte van stilte en schoonheid. Toch is het Engeland dat hij voor nu moet laten rusten.

Over enkele dagen wacht Tenerife.

Wanneer de dag daar is, brengt de bus hem naar de luchthaven. Het opstijgen voelt vertrouwd – een kort beleven van de zwaartekracht, daarna lucht en licht. Vier uur later zet het vliegtuig hem neer op Tenerife. Een taxi voert hem langs de hellingen naar Adeje. Daar, tegen de bergwand, staat een pas gerestaureerd huis.

Het maakt deel uit van een klein appartementenhotel, met een kunstzinnige poort die uitnodigt en tegelijk iets geheimzinnigs lijkt te bewaren.

Na het afgeven van zijn koffer wandelt Vincent de helling op, zijn pas ritmisch en bedachtzaam. Bij restaurant Otelo gaat hij naar binnen. De geur van gegrilde kip met kruiden vult de ruimte.

Vanuit het terras ziet hij de kloof van de Barranco del Infierno, een ruw landschap dat eeuwenlang onaangeroerd bleef. Het pad daarin slingert smal en steil, leidend naar de hoogste waterval van het eiland. Slechts enkelen mogen het dagelijks betreden, om de natuur te beschermen.

Na een eenvoudige maar smaakvolle maaltijd gaat Vincent weer naar beneden. De stenen onder zijn voeten geven warmte af. Een paar bochten later staat hij voor de pastorie. Pastor Matteo opent de deur, zijn gezicht blozend en vriendelijk. In Vincents gedachten is Matteo al jaren een bondgenoot, een wijs man die tegelijk met zijn voeten stevig in de aarde staat.

Ze lopen samen naar de tuin. Onder het bladerdak filtert het zonlicht in vlekken over de stoelen. De lucht is zwaar van warmte, maar een briesje brengt verkoeling. Terwijl Vincent plaatsneemt, gaat Matteo thee halen. Wanneer hij terugkeert, schenkt hij zorgvuldig in, alsof het een ritueel is.

‘Vertel,’ zegt hij, ‘wat maakte je mee sinds ons laatste gesprek?’

Vincent vertelt. Over Schotland, over de opdrachten die soms zwaar wegen, maar meestal goed aflopen. Zijn teamleider in Versailles is tevreden. Toch houdt Vincent iets achter; de last van zijn werk laat zich niet altijd in woorden vangen.

Matteo knikt. 'Ook hier is er veel te dragen,' zegt hij. 'Het vertrouwen in de kerk taant. Mensen vinden minder houvast. Dat maakt mijn werk... ingewikkelder.'

Hun gesprekken gaan verder, zoals altijd, langs de rand van geloof en het aardse. Matteo gelooft niet in een almachtige God die hier alles kan bepalen. En toch is hij bevlogen, zoekt hij mensen op in hun nood. Juist daarin herkent Vincent het waardevolle.

Dan buigt Matteo zich iets voorover. Zijn stem wordt zachter.

'Voor je vakantie begint wil ik je iets toevertrouwen. Over enkele maanden zul je een jongeman ontmoeten: Mark Hofer, een Oostenrijker. Onze organisatie verwacht veel van hem. Er is bezorgdheid. De technologische storm die over de wereld raast maakt ook ons kwetsbaar. Misschien is Hofer deel van een plan om ons door die jaren heen te loodsen.'

Vincent fronst. 'Kwetsbaar? Family Aide? Ik merk daar in de buitendienst niets van.'

Matteo glimlacht flauwtjes. 'Laat het los. Denk nu aan je rust. Al heb ik nog één klein verzoek.'

Hij vertelt over Vera Sanches, een weduwe die herstellende is van een operatie. Haar moestuin verwildert. Er is Diego Torres, die wel kan helpen, maar op slot zit voor verzoeken van mij. 'Als jij hem vraagt,' zegt Matteo, 'is er misschien een opening.'

Vincent knikt. 'Morgenochtend.'

Wanneer hij afscheid neemt, keert hij terug naar het hotel. Bij de receptie noemt hij zijn naam: Vincent Cantot. In zijn kamer zet hij het raam open. De zang van een merel vult de binnenplaats, weerkaatst tegen de muren en wordt beantwoord door een tweede. De vogels zingen als operazangers – helder, vrij, een duet dat de wereld even mooier maakt.

De volgende ochtend staat hij voor Diego's deur. Het duurt voor de man verschijnt. Zijn houding stug, zijn blik wantrouwend.

Vincent spreekt kalm. 'Pastor Matteo stuurt mij. De weduwe Sanches heeft hulp nodig met haar tuin. U bent de juiste man.'

Diego bromt. 'Waarom zou ik dat doen?'

Vincent houdt zijn blik vast. 'Hoe vaak krijgt u zo'n verzoek? Niet vaak, denk ik.

Misschien is het juist daarom dat dit de moeite waard is.'

Diego schudt zijn hoofd. 'Reken er niet op.' En hij gooit de deur dicht.

Toch, dagen later, denkt de man aan de weduwe. Herinnering aan haar hulp in vroegere jaren komen naar boven, en besluit hij haar moestuin aan te pakken.

Vincent wandelt verder, langs de oceaan, naar La Caleta. Daar eet hij verse vis, eenvoudig en puur. Met een indrukwekkend uitzicht over de oceaan. Het is alsof het zeewater zelf in de smaak meezingt. In de middag voelt hij hoe de tijd aangenaam vertraagt, hoe een zacht briesje de straten vult en stilte als een sluier over het dorp ligt.

Zijn gedachten dwalen naar Amsterdam, naar de sportschool en de lessen aikido. Niet om te overheersen, maar om te ontwijken, om kracht om te buigen.

De dagen op Tenerife verglijden in een ritueel van wandelen, eten, mijmeren.

Wanneer het afscheid nadert, zoekt hij Matteo nog eenmaal op.

‘Hou je taai, Vincent,’ zegt de pastor bij de voordeur. ‘Blijf mild naar de mens kijken. Tot spoedig.’

Vincent buigt licht, een glimlach op zijn lippen, en verdwijnt in de straat.

Parijs

Het afscheid van Tenerife is kort. Via de luchthaven keert Vincent terug naar Frankrijk. Het vliegtuig stijgt op, tilt hem uit de warmte en laat hem landen in Parijs. Van daaruit reist hij verder naar Versailles.

De stad begroet hem met een mengeling van grandeur en alledaagsheid. Via de Rue du Maréchal Foch bereikt hij Le Cheval Rouge. Het hotel is klein, een tikje verouderd, maar het bezit een binnenplaats waar de zon stil blijft hangen tussen rozenstruiken. Hier neemt Vincent plaats, ademt de geur van bloemen en voelt hoe de vermoeidheid van de vlucht langzaam uit zijn lijf glijdt.

De dag erna ontbijt hij eenvoudig, maar met aandacht. De stilte van de eetzaal legt een zachte laag over zijn gedachten. Hij weet dat de dagen die komen zwaarder zullen wegen dan de dagen van rust op Tenerife.

Na het ontbijt sluit hij de deur van het hotel achter zich. Hij neemt de trein, daarna de metro, en reist als vanzelf naar het hart van Parijs. De stad bruist, maar

in hem klinkt een ander ritme: trager, beschouwender, alsof hij tussen de mensenmassa door in een eigen cadans beweegt.

Wanneer hij uit de metro stapt en de straat oploopt, voelt hij de wind langs zijn gezicht, die de geur van steen, koffie en uitlaatgassen draagt. Voor hem rijst het appartementencomplex op. Hij telt de verdiepingen terwijl hij de trap bestijgt, elke trede een stap dichterbij datgene waarvoor hij hierheen gekomen is.

Op de zevende verdieping houdt hij halt. Zijn hand rust op de leuning; uit de stilte van de gang dringen opgewonden stemmen door vanachter de voordeur. Hij aarzelt even, heft dan zijn hand, drukt op de bel en wacht.

Een reus van een man, rood aangelopen en dampend van woede, slingert de deur open.

Zijn ogen fonkelen donker. 'Wat moet je van me?'

Vincent stelt zich rustig voor, zijn stem beheerst: Family Aide, een verzoek van mevrouw Bonnet, om langs te komen.

De man grijnst schamper, een grauw die stinkt naar drank. 'Slome zak. Hoe haal je het in je botte kop je met ons te bemoeien?'

Zijn vuist schiet naar voren, doelgericht op Vincents gezicht. In dat moment voorvoelt Vincent het – een fractie van een seconde vooraf, als een golf die hij ziet aankomen. Hij wijkt uit, nauwelijks zichtbaar, en de klap mist zijn doel. De man verliest zijn evenwicht, struikelt over Vincents voet en tuimelt massief de trap af. Het dreunt als vallend hout.

Beneden blijft hij roerloos liggen. Vincent rent hem achterna, knielt neer. Zijn blik glijdt over het vreemde hoekige draaien van de nek. Hij legt zijn vingers tegen de huid – geen polsslag. Een kilte trekt door zijn borst, maar hij blijft kalm. Hij probeert adem terug te blazen in het verstilde lichaam. Tevergeefs.

Hij belt kort, zijn stem droog en zakelijk: 001, daarna de recherche. De woorden die hij spreekt zijn sober, zonder uitweiding.